

Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΛΑΪ' ΣΤΗΝ ΑΓΑΠΗ

9.—

3.

Κάτι όμως φαίνεται πώς βγήκε από το ρομάντζο του.

Θάχανε περάσει τέσσερις περίπου μήνες από τη μέρα που κυκλοφόρησε το βιβλίο του, όταν ένα πρωινό, πριν ακόμη σηκωθεί από το κρεβάτι του, ο ταχυδρόμος τούφερε ένα γράμμα. Ο φάκελλος είχε γκρίζος πολυτελείας, από τους φακέλλους του κοντινού, το πανώγραμμο είχε με γυναικείο χέρι γραμμένο και το γραμματόσημο καθώς και οι ταχυδρομικές σφραγίδες δείχνανε πώς το γράμμα ήρθε από την Πόλη. Τάνοιξε. Γύρισε το φύλλο, ζήτησε πρώτα την υπογραφή: «Με θαυμασμό Ι. Α.» Τίποτε άλλο. Κάτου από την υπογραφή, το στεγνόγραφο: «Α θελήσετε να μου γράψετε, που θάν το θεωρήσω μεγάλη μου ευτυχία τουτο, το γράμμα σας νάν το συστήσετε:

I. I.

Poste Restante

GALATA

Constantinople.»

— 'Ας δούμε τώρα και τί μ'ας γράφει αυτό το Ι. Α...! μουμούρισε.

Και διάβασε ένα γράμμα, λίγες άράδες, δέκα δώδεκα το πολύ, γιομάτο λυρισμό και θαυμασμό. 'Η Ι. Α. είχαν κόρη και διάβασε τον «'Αποδιωγμένο της ζωής». Και τόσο την τραβήξε ο ήρωας του βιβλίου, ο Τέλης Στρατίδης, που τον άγάπησε, που είναι ξετρελλαμένη μαζί του. «Και δέ γίνεται, τούγραφε, κάτι ή πολύ από τον έαυτό σας θάχετε βάλει στον ήρωά σας κ' έγινε τόσο ώραιος, τόσο δυνατός, γιατί δείχνει το έργο σας, που έχει περίσσιο νού, πώς είναι ολόσια από την καρδιά τραβηγμένο. Διαβάζω και διαβάζω πολύ, δικά μας και ξένα, μ'α λιγοστά βιβλία είναι που ως τώρα τόσο μ'ε τραβήξανε».

Το γράμμα της άγνωστής του κόρης πολύ τον συγκίνησε. Το διάβασε και το ξαναδιάβασε πολλές φορές. Και διαβάζοντάς το κάθε φορά τ'απίθωνε στο πλάινό του τραπέζι και βυθιζότανε σ'ε σκέψεις και πάλι τότερνε και το ξαναδιάβαζε. Δέν ήξερε κι αυτός πώς νά ξηγήσει αυτή την παράξενη έντύπωση που τούκανε το γράμμα και κάτι του γλυκοψιδύριζε στην ψυχή του πώς ή κόρη αυτή, που ήρθε από τόσο μακριά νάν του φέρει μιά τέτια απόκοσμη ευχαρίστηση, δέν ήρθε έτσι περαστικά νάν του πει δυό λόγια γλυκά, νάν του φέρει ένα άγγελικό καλημέρισμα,

μ'α θά σταματούσε σιμά του, θάν τούφερνε τον ήλιο της Νιότης σ'α κρύα του τ'α γεροτειά.

Και κάθισε και της έγραψε εκεί στην κρεβατοκάμαρά του, μόλις σηκώθηκε από το το κρεβάτι, ένα γράμμα θερμό, ολόθερμο, σ'α νάν τούγραφε σ'ε καμιά παλιά κι αγαπημένη του φίλη, και την πορακαλούσε νάν τον θεωρεί φίλο της και νάν του ξαναγράψει, και νάν του γράφει ταχτικά, γιατί το νιώθει πώς τ'α γράμματά της μεγάλο καλό θάν του κάνουνε.

Το μεσημέρι, σ'το τραπέζι, τους διάβασε το γράμμα, τους μίλησε γι'α τη συγκίνησή του και χαμογελώντας είπε:

— Νά, τ'α κέρδη μας και οι χαρές μας! Κέρδη τέτια και τέτιες χαρές που τ'απολαβαίνουνε μόνο όσοι δημιουργούνε!...

Σ'ε δεκαπέντε μέρες ήρθε δεύτερο γράμμα. 'Ο ίδιος φάκελλος, στην ίδια θέση το γραμματόσημο κολλημένο, τ'α ίδια γράμματα. Πριν τ'άνοιξε ένωσε την καρδιά του ν'α φτερουγίζει. Και μόλις τ'άνοιξε και διάβασε τις πρώτες άράδες, ένα φως ήλαρό απλώθηκε σ'τη μορφή του κ' ένα απαλό χαμόγελο όμορφηνε τ'α χείλια του.

— 'Ενα τέτιο γράμμα δέν τ'αξίζει ν'α διαβαστεί μέσα σ'ε τέσσερις τοίχους. Θέλει άέρα και φως και πουλιών κελιάματα και μυρουδιές λουλουδιών που νάν τ'ακομπανιάρουν το διάβασμά του!...

Και το πήρε και πήγε σ'το πάγκο του Ζαπτείου και κάθισε σ' ένα παγκάκι, κάτου από ένα βαθύσκιο ευκάλυπτο, και το διάβασε. Δέν είχε γράμμα εκείνο. Είχανε τραγουδι παραδεισένιο. Τούγραφε πώς είναι τρισευτυχισμένη που πήρε γράμμα του, και τέτιο γράμμα μάλιστα! από τον Τέλη Στρατίδη, και τούλεγε πώς και ή δική της ή ψυχή, στέλνοντάς του το πρώτο γράμμα, της γλυκοψιδύρισε πώς δέ θ'α μείνει δίχως απάντηση, πώς γλήγορα θ'α χαρεί γράμμα του, κι όχι μόνο ένα, μ'α πολλά γράμματα, πλήθος, μ'α και τόσο αίστάνθηκε το βιβλίο του και τ'αγάπησε τόσο. Τού ζητούσε και τη μεγάλη χάρη, ένα αντίτυπο του βιβλίου του, μ'ε δυό λόγια γραμένα με το χέρι του, νάν τ'όχει γι'α θύμηση, γι'α φυλαχτό. Τούγραφε ακόμα και τ'όνομά της, το μικρό. 'Ιλντα τη λένε. Μ'α πάλι αυτό δέν είναι το καθαυτό της όνομα. Είναι τ'όνομα που δωσε στην ψυχή της, και μ'αυτό τ'όνομα θενά του παρουσιάζεται πάντα. Γι'α τ'άλλο τ'όνομα, το κοσμικό, τί τον ενδιαφέρει; 'Ας μ'ην το μάθει και ποτέ. Την 'Ιλντα αυτός θ'α γνωρίζει και ή 'Ιλντα θάν του μένει πάντα πιστή.

— Μόνο ν'α μ'ε ιδεί, χαμογέλασε ο Παύλος, και θ'α χάσει άμέσως την πίστη της!

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΣΑΒΑΤΟ

Ἰδιοκτήτης: Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: Ὁδὸς Πραξιτέλη 29 (ἐπάνω πάτωμα)

Συντρομὴ χρονιάτικη: Δρ. 20.

Βρίσκεται σὲ ὅλα τὰ κίосκια καὶ πουλιέται 20 λεπτὰ τὸ φύλλο.

Κι ὅσο κι ἂν τὸ χάρηκε τὸ γράμμα, κι ὅσο κι ἂν κολακεύτηκε ὁ ἐγωϊσμός του, ὄχι μόνο ὁ συγγραφικὸς μὰ κι ὁ ἀνθρώπινος, ποὺ ἓνα κορίτσι, ἀδιάφορο ἂν εἶναι ὁμορφοῦ ἢ ἀσκημοῦ, ἂ βρίσκεται στὸ ἀνθισμα τῆς ζωῆς ἢ ἂν τσακίστηκε ἀπὸ τὴν ἀπογοήτευση, ὅσο κι ἂν κολακεύτηκε λοιπὸν ποὺ ἓνα κορίτσι τοῖστέιλε τὴν ψυχὴν του ἀπὸ τόσο μακριὰ νὰν τοῦ γλυκομιλήσει ἔτσι, τὸ αὐτοκολάκευμα αὐτὸ δὲν τὸν ἐμπόδισε νὰ συλλογιστεῖ πὼς ἕνας τέτιος ἐνθουσιασμός δὲν μπορεῖ νὰ κρατήσῃ γιὰ πάντα καὶ πὼς ἀργὰ ἢ γλήγορα, σήμερ' αὔριο, στὴν ψυχὴ τῆς κόρης ἢ ζωῇ θὰ μιλήσῃ μ' ἄλλη γλώσσα, πῶς φυσικὴ, καὶ ἡ καρδιά της δὲ θὰ ἀργήσῃ νὰ βρεῖ τὸ ταίρι της.

Μὲ τὸ πνέμ' αὐτὸ κάθισε καὶ τῆς κατάστρωσε ἓνα γράμμα πολυσέλιδο. Τὸ ταχυδρόμισε καὶ τὸ μετάνιωσε ἀμέσως. Γιατί νὰν τῆς στείλῃ τέτιο γράμμα; Δὲ θὰ θυμώσει; Δὲ θὰ πάψῃ νὰν τοῦ γράφῃ ὕστερ' ἀπ' αὐτό; Νά, λοιπὸν ποὺ ἡ ζωὴ τοῦ χαμογελαῖ ἔτσι, καὶ τόσο ἀργά, μὰ φορὰ κι αὐτὸς στὸ χαμόγελό της ἀπλώνει μὲ τὰ ἴδια του τὰ χέρια σύγνεφο βαρὺ.

Ἡ ἀπάντησις δὲν ἀργήσῃ νὰρθεῖ. Εἴτανε λακωνικὴ. «Ἡ ἴλντα μένσι πιστὴ στὸν Τέλη Στρατίδῃ καὶ θὰ μένει γιὰ πάντα».

4

Ὁ Παῦλος ἄρχισε καὶ νὰν τὴ βλέπει τὴν ἴλντα. Καὶ νὰν τὴ βλέπει μάλιστα στὸ Ζάππειο, [στὸ ἴδιο παγκάκι, κάτου ἀπὸ τὸ βαθύσκιο εὐκάλυπτο, ποὺ διάβασε τὸ γράμμα της, τὸ «παραδεισένιο τραγούδι», καθὼς τὸ χαρακτήριζε.

Πήγαινε τακτικά, μὰ δυὸ φορές τὴ βδομάδα, τὰ δειλινά, στὸ παγκάκι καὶ καθότανε καὶ περνοῦσε ὥρες κι ὥρες μὲ τὴ σκέψιν της. Ἔτσι τὴν ἔφερνε σιμὰ του καὶ τὴν κρατοῦσε ὅση ὥρα ἤθελε. Καὶ τῆς ἔλεγε—κι ὁλοένα τῆς ἔλεγε. Καὶ γύριζε σπῆτι του, ὕστερ' ἀπὸ τὰ φανταστικά αὐτὰ ραντεβού, καταμαγεμένος. Τὴν εἶδε, τῆς μίλησε—τί ἄλλο ἤθελε; Κ' ἐπειδὴ εἶχε ὀρίσει καὶ τίς μέρες ποὺ πήγαινε στὸ παγκάκι, σὰν καμιά μέρα ἀπὸ τίς ὁρισμένες τύχαινε κακοκαιρία καὶ δὲν μποροῦσε νὰ πάει, στενοχωριότανε:

—Σήμερα δὲ θὰν μπορέσω νὰν τὴ δῶ! σιγόλεγε μελαγχολικά.

Τὸ χειμῶνα, τὰ ραντεβού αὐτὰ κοπήκανε. Μὰ ἤρθε ἡ ἀνοιξὴ κ' ἔπρεπε νὰ ξαναρχίσουν. Πῶς; Νὰν τὰφίσουμε ἔρμο τὸ παγκάκι μας; Καὶ τὴν προσκαλοῦσε νὰρχίσει νὰ ξανάρχεται, μὲ τέτιους στίχους:

Τὸ παγκάκι μας ἔρμο τὰφίσαμε
στὶς βρογές, τοῦ χειμῶνα τ' ἀγιάζι,
μὰ ἡ ἀνοιξὴ τώρα σὰν πρόβαλε
νὰ το πάλι, σιμὰ του μᾶς κραῖζει.

Τὰ δენტράκια ποὺ ἡσκιώνουντο, δίπλα του
τὰ ψηλά, τὰ στητὰ κυπαρίσσια,
μᾶς καλοῦνε καὶ τώρα σὰν κι ἄλλοτες,
σὲ ἀγάπης καινούρια μεθήσια.

Ἔλα ἀγάπη μου, δέξου τὸ κάλεσμα
τῆς γητεύτρας κι ὁλόχαρης φύσης.

Ἔλα, ξέρω, μὴν πεῖς ὄχι, ξέρω το:
ἓνα δεῖλι θὰρθεῖς—Μὴν ἀργήσεις!

—Εἶναι ἡ καλύτερη ἀγάπη αὐτὴ, συλλογιζότανε, ποὺ χαίρουμαι στὴ ζωὴ μου. Ἀγάπη δίχως πίκρες, ἴσως γιὰτὶ τὴ διευτύνω ἐγὼ ὅπως θέλω!

Καὶ χαμογελοῦσε μὲ τὴ σκέψιν τοῦ αὐτοῦ.

Στὸ σπῆτι ὄχι μόνο τὰ γράμματα διαβάζανε, μὰ καὶ ὅλα τὰ καθέκαστα τὰ μαθαίνανε—ἐξὸν ἀπὸ τὰ ραντεβού. Αὐτὰ τὰ κρατοῦσε φιλάργυρα γιὰ τὸν ἑαυτό του. Στὸν Πέτρο ὅμως τσιμουδιὰ ἀπ' ὅλ' αὐτά. Τοῦρ-χότανε ντροπὴ νὰν τοῦ ξεμυστερευτεῖ τίς ἀδυναμίες του. Φοβότανε πὼς θὰ γελάσει μαζί του. Ἀπὸ τὴ Θούλα ὅμως καὶ ἀπὸ τὴ Αῖνα δὲν ἔκρυβε τίποτε. Οὔτε τίς σκέψεις του. Καὶ πολλὰς φορές τὸ βράδι, σὰ χειμῶνιασε γιὰ καλὰ μάλιστα, καὶ ἀργοῦσε λίγο νὰρθεῖ ὁ Πέτρος, καθόντουσαν οἱ τρεῖς τοὺς καὶ ὅλο γιὰ τὴν ἴλντα μιλοῦσαν.

Ἡ Θούλα καὶ ἡ Αῖνα, ποὺ τὸν ἀγαποῦσαν τόσο, τὸ χαιρόντουσαν ποὺ τότε βλέπανε τώρα, μὲ τὴν ἀγάπην τοῦ αὐτοῦ, νὰ ξανανιώνει στ' ἀληθινά, νὰ παίρνει κουράγιο γιὰ τὴ ζωὴ, ἀκόμα καὶ νὰν τοὺς δηλώνει πὼς νιώθει ὄρεξη γιὰ δουλιὰ, μεγάλη ὄρεξη, πὼς στὸ μυαλὸ του κλωθογυρίζουνε χίλια δυὸ πράγματα, ἄμορφα γιὰ τὴν ὥρα, μὰ ποὺ σιγὰ σιγὰ θὰ πάρουν τὴν χρειαζούμενη μορφήν τους σὲ δράματα ἢ σὲ δηγήματα. Καὶ τὸ χαιρόντουσαν αὐτό, γιὰτὶ ἴσια ἴσια ὁ Παῦλος, ἀφοῦ τέλειωσε καὶ τύπωσε τὸ ρομάντζο του, τοὺς εἶχε πεῖ πὼς τὸ νιώθει πᾶς πὼς ὅτι εἴτανε νὰ κάνει στὴ ζωὴν του, τόκαμε, καὶ τώρα τίποτ' ἄλλο δὲν τοῦ μένει παρὰ νὰ σταυρώσῃ τὰ χέρια του καὶ νὰ προσμένει τὴν κρίσιν τὴν ὥρα.

—Νά, ὅμως ποὺ τὰ πράματ' ἀλλάζουν! τοὺς εἶπε. Ἡ μεγάλη ἡ ἀγάπη ποὺ τὴν ἀποξήγησα τόσο σ' ὅλη μου τὴ ζωὴ, ἔρχεται ἀκάλεστη καὶ μὲ βρίσκει τώρα στὰ γερατιά, καὶ τόσο μεγάλη μάλιστα!

—Μὰ καὶ τότε σοῦλειπε ἡ ἀγάπη; τοῦ εἶπανε

μ' ένα στόμα ή Θούλα και ή Αίνα. Δέ σ' αγαποῦμε |
μεῖς ;

— Μά, παιδιά μου, ή δική σας ή αγάπη είναι ἀ-
γάπη ὑποχρεωτική. Τήν αγάπη σας ἔπρεπε νά τήν
ἔχω καί τώρα πού τήν ἔχω τή χαίρομαι. Μά δέ μέ
σώνει, δέ μᾶς σώνει ή τέτια αγάπη. Ἡ ψυχή μας ἀπο-
ζητάει καί τήν ἄλλη αγάπη πού δέν ἔχει καμιᾶ σκέση
μέ τὸ αἷμα καί μέ τοὺς κοινωνικούς μας τοὺς δε-
σμούς, τήν αγάπη πού μᾶς ἔρχεται ἀπὸ κεῖ πού δέν
τὸ περιμένουμε καί δέν τὸ φανταστήκαμε ποτές, μιᾶ
αγάπη πού ἰσοπεδώνει τὰ χρόνια, πού ἐξουδετερώνει
τὴν ἀπόσταση, πού γκρεμίζει καθ' ἐμπόδιο καί ζεῖ
λεύτερα πάνου κι ἀπὸ νόμο κι ἀπὸ κοινωνία. Μιὰ τέ-
τια αγάμη ή Ἰλντα μού φέρνει σήμερα !...

Ὁ Παῦλος εἶχε ρωτήσει κ' ἔμαθε πότε ἔρχεται τα-
χυδρομεῖο ἀπὸ τὴ Πόλη καί τώρα πιά δέν τὸ καρτε-
ροῦσε τὸ γράμμα τῆς Ἰλντας σπίτι του, μὰ πῆγαινε
ὁ ἴδιος στοὺς ταχυδρομεῖο καί τὸ ζητοῦσε. Καί στοὺς
σπίτι τὸ νιώθανε, πρὶν τοὺς τὸ πεῖ, ἂν ἔχει γράμμα ή
ὄχι. Γιατί ἅμα λάβαινε γράμμα, λαμποκοποῦσε ὅλος
καί μπαίνοντας σπίτι πάντα εὔρισκε ἕνα χωρατὸ ή
ἕνα γλυκὸ λόγο νὰ πεῖ, κι ἅμα ή τὸ ταχυδρομεῖο καθ-
υστεροῦσε ή ἐρχότανε καί δέν τοῦφερνε γράμμα·
πικραμένος κι ἄλλος ἔμπαινε σπίτι του.

Μέ τήν Ἰλντα εἶχε ἀλλάξει ἕξη ὡς ἑπτὰ γράμ-
ματα, τὸνα θερμότερο ἀπὸ τᾶλλο. Ξαφνικά τὰ γράμ-
ματα σταματήσανε. Πέρασε μιὰ βδομάδα, πέρασε
δεύτερη, καί τρίτη καί τέταρτη, πῆγε καί ξαναπῆγε
στὴν πόστα, βαπόρια ἤρθανε καί ξανάρθανε ἀπὸ τὴν
Πόλη, καί αὐτὸς γράμμα τίποτε. Αὐτὸ πολὺ τὸν πεί-
ραξε. Στὴν ἀρχὴ μάλιστα καί τὸν τυράννησε ἀρκετά.
Ἡσυχία δέν εὔρισκε. Ὅλα τοῦ φταίγανε. Καί ἂν
καμιὰ φορά ή Αἶνα ή ή Θούλα ἀποφασίζανε νὰν τοῦ
ποῦνε, γιὰ νὰ τὸν ἡσυχάσουνε, πὼς δέν πρέπει καί νὰ
στενοχωριέται, καί νὰ τὸ παίρνει ἔτσι κατάκαρδα, τοὺς
ἀπαντοῦσε ἡμερα μὰ μέ πονεμένο τόνο πού τὸ χιλιο-
μετανιώνανε πού τὸν ταραῖξανε στοὺς γαληνωμένο πόνο
του.

Ὑστερ' ἀπὸ μῆνα, ἕνα μεσημέρι, γύρισε σπίτι του
καταχαρούμενος. Δέν περπάταγε, πετοῦσε. Τὸ περ-
πάτημά του καί γενικά ή κορμοστασιά του τὸν
ἔδειχνε δέκα χρόνια τουλάχιστο νεώτερο. Ἡ Θούλα
εἶτανε στοὺς παράθυρο καί τὸν περιέμενε. Καί πρὶν
ἀκόμη τὴ δεῖ ὁ Παῦλος, μπῆκε μέσα καί φώναξε :

— Αἶνα, τρέξε !... Ἐλα, Αἶνα !... Ὁ πατέρας ἔ-
λαβε γράμμα !...

Καί τρέχανε κ' οἱ δυὸ νὰ τὸν καλοδεχτοῦνε στὴν
ὁξώπορτα. Κάνανε νὰ τονέ ρωτήσουνε, μὰ δέν προ-
φτάσανε. Ὁ Παῦλος τίς πρόλαβε. Καί βγάζοντας
ἀπὸ τὴ μέσα τάπητ τοῦ σουριούκου του ἕνα χαρτί
σκοῦρο μεγαλοῦτσικο, μέ σφραγίδες ταχυδρομικές καί
μέ γραμματόσημα, ταὺς τῶδωσε, λέγοντάς τους γελα-
στά :

— Νά, τὸ γράμμα !... Ἦρθε πιά !

Τῶνοιζαν καί μέσα εἶταν ή φωτογραφία κόρης
κατάξανθης, ἴσαμε εἴκοσι εἰκοσιδύο χρονῶνε, ψηλῆς,
γλυκειᾶς, ὁμορφῆς, πού τὰ μεισίδια της εἶχανε κᾶτ,
εὐγενικᾶς γρομμῆς χαρακτηριστικές, τόσο χαρακτηρι-
στικές πού μιὰ καί νὰν τίς ἔβλεπες σοῦ μένανε γιὰ
οἶντα χαραγμένες στὴ θύμησή. Ὅσο τήν κοιτάζανε
τὴν εἰκόνα τῆς κόρης καί οἱ τρεῖς τους, — καί τήν κοι-
τάζανε ὦρα κι ὦρα, καί τὸ φαῖ τᾶφίσανε καί κρύ-
ωσε· πού νοῦ γιὰ φαῖ τώρα — ὅσο τήν κοιτούσανε τὴν
εἰκόνα, ὁ Παῦλος καθισμένος στὴν καρέκλα του καί
κρατώντας τὴν στὰ χέρια του, στὰ δυὸ του χέρια, καί οἱ
ἄλλες δυὸ ἀκουμπώντας στοὺς ὤμους του, μέ τὴ μα-
τιά τους καρφωμένη σ' αὐτή, — ὅσο τήν κοιτούσανε
τόσο καί βρῖσκανε καινούριες χάρες σ' αὐτή.

— Δείχνει πὼς εἶναι κοπέλλα μέ νοῦ ! εἶπε ή
Αἶνα.

— Καί μέ εὐγενικὰ ψυχὴ ! πρόσθεσε ή Θούλα.

— Μὰ καί μέ θέληση ! παρατήρησε ὁ Παῦλος. Πα-
ρατηρεῖστε τούτη τὴ γωνιά στὰ χεῖλια της, καί τὴ
ματιά της προσέχτε... Τί τόνο πού δίνουνε στοὺς ὄλο
της !

Καί σὰν ἔστησε τὴν εἰκόνα ἀντικρὺ του, ἀκουμ-
πώντας τὴν σὲ μιὰ μπουκάλα κρουσταλλένια τοῦ νεροῦ,
ἀρχίνησε νὰ τρώει χωρὶς ὅμως καί νὰ ξεκολλᾶει τὰ
μάτια ἀπὸ πᾶνός της.

— Σήμερα ἔχουμε στοὺς τραπέζι καί τὴν Ἰλντα ! Στὴν
ὕειά της λοιπόν ! εἶπε καί τσουγκρίσε τὰ ποτήρια
μέ τὰ κορίτσια του.

Καί ξαναπῆρε τὴν εἰκόνα στὰ χέρια του. Καί τὴ
γύρισε. Καί τότε μόνο εἶδε τὰ λόγια πού εἰντουσαν
ἀπὸ πίσω γραμμένα «Στὸν Τέλη Στρατίδη ή Ἰλντα
του».

— Ἰλντα μου ; μουρμούρισε ὁ Παῦλος καί μελα-
χόλησε. Τέτια νιάτα καί τόση ὁμορφιά, συλλογίστηκε,
δέν μποροῦνε νὰ μένουνε γιὰ πάντα ἀφοσιωμένα σ'
ἕνα πού κοντοστέκεται στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου κου-
ρασμένος πιά ἀπὸ τὴ ζωή....

Κ' ἕνα δάκρυ, ἄθελά του, κύλησε ἀπὸ τὰ μάτια του
κ' ἔβρεξε τὴν εἰκόνα.

(Στᾶλλο φύλλο τελιώνει)

Ο.ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

Ὁ ἀγαπητὸς Νίκος Ζεζίτας (ὁ Στέφανος
Πάργας τῶν Ἀλεξανδρειανῶν «Γραμματῶν»)
στεφανώθηκε στὴν Ἀλεξάνδρεια στίς 16 τοῦ
Ὀχτώβρη μέ τὴν δα Εὐτυχία Κωστή Μποῦτου.
Ὁλόθερμες εὐχές,

— Ἀπὸ τὸ ἐρχόμενο φύλλο θὰ συνεχίσουμε τὰ
«Σημειώματα στοὺς περιθώριο» τοῦ Κωστή Παλαμά,